

בעל מול מולדת

הפתעה מצערת

אתם יודעים למה אנחנו מעריצים, למשל, את הפוליטיקאים האנגליים, ולא כל-כך מעריצים את שלנו? זה פשוט מאוד. את הפוליטיקאים שלנו אנחנו פוגשים לפעמים ברחוב, או במונית או במטוס, ואז אנחנו לומדים להכיר אותם ומפסיקים להעריץ אותם, ואת האנגלים אנחנו לא פוגשים, ולכן ממשיכים להעריץ.

הנה, אני כבר שנים ממש מעריצה את הפרופסור שלמה אבינרי. ראיתי אותו הרבה פעמים בטלוויזיה. איש נחמד מאוד, נאה, מרבר לעניין, אינטליגנטי, וגם עושה רושם של איש תרבותי מאוד וג'נטלמן. פעם, כשהוא היה מנכ"ל משרד-התחזוק, אני זוכרת שאמרתי לעצמי: איזו בחירה טובה עשו! איש שעושה רושם כל-כך אלגאנטי ומכובד!

אז תשמעו סיפור: חברה שלי עברה הרבה שנים בחברת אל-על, ובגלל הסיבה הזאת נותנת לה אל-על כל שלוש שנים כרטיס-טיסה אחד חינם. הכרטיס הזה הוא נושא לקנאה של הרבה אנשים, אבל רק מי שמקבל אותו במתנה יודע איזה צרות גדולות הוא נושא עימו. בעל הכרטיס יכול לטוס רק אם יש מקומות פנויים בטיסה, וכל אחד יודע שבזמן האחרון כמעט אין מקומות פנויים בטיסות של אל-על, ולכן נושא כרטיס-החינם יכול להגיע לנמל-התעופה עם המיוזרה שלו 15 פעמים, עד שפיתאום יהיה איזה מקום פנוי, או שאיזה קברניט ירחם עליו או עליה, ויתן להם לשבת על הכיסא של הצוות.

כך קרה לחברה שלי. העלו אותה למטוס בניו-יורק, והושיבו אותה על כיסא של איש-צוות, מתוך כוונה למצוא לה בכל זאת מקום אחד. ואומנם, בכל המטוס הענקי הזה היה רק מקום פנוי אחד, והוא היה הכסא הריק שליד הפרופסור אבינרי הנכבד ורעייתו, שגם הם רצו לחזור ארצה מגיד יורק. מייד כשנכנס הפרופסור למטוס וקיבל את מקומו, הוא אמר לדילי: "אם תוכל תשאיר את הכסא שלידינו ריק?" הדילי אמר לו שאם יוכל, כך יעשה.

אבל כשעלו כל הנוסעים והסתבר שאין אף מקום פנוי אחד מלבד המקום שליד הפרופסור, אמר הדילי לחברה שלי לעבור ולשבת ליד הפרופסור. אבל רגע לפני שהחברה שלי ישבה במקום, קרא הפרופסור לדילי, ומול פניה הגדהמות של החברה שלי הוא ניהל איתו שיחה כזאת:

"למה היא צריכה לשבת כאן?"

"כי אין מקום אחר בכל המטוס."

"אז מה זה המקום שם?"

"זה מקום של נוסע, שכנראה קם."

"ומה המקום הפנוי הזה כאן?"

"אלה הם המקומות של הצוות. בטיסה הארוכה הם צריכים לנח."

"אז מכל המטוס אתה צריך להושיב את הגברת כאן?"

שלמה אבינרי
כמו שקימח

"אני מצטער, ארוני, זה המקום היחיד שפנוי."

כל השיחה הזאת נערכה כשהחברה שלי עומדת, ומרגישה כמו שקימח שאף אחד לא רוצה בו.

כשישבה, לבסוף, חקר אותה הפרופסור המכובד איך זה שאין לה מקום, ומדוע בכלל העלו אותה למטוס מלא. אחרי שענתה מה שענתה, התעלמו ממנה הפרופסור ורעייתו במשך 10 וחצי שעות הטיסה, ורק פה ושם הסתכלו בה במבטים האומרים "עשית לנו עוול".

הצייר שמואל בק ואשתו אנה נישואים כבר יותר מ-30 שנה, והם הורים לשלוש בנות מוצלחות. 30 שנה, כידוע, זה לא הולך כרגל, ואני מתארת לעצמי שהיו גם להם אי-אלה משברים במשך השנים הארוכות הללו. אבל שמואל ואנה בק מאוד אוהבים אחד את השני ומאוד מעריכים זה את זה, ולכן הם התגברו על הצרות שמביאים חיים משותפים, ונראה היה שהזוג הזה ימשיך לחיות ביחד לנצח-נצחים, אם לא יותר מזה. הם הכירו זה את זה בסורבון בפאריס, כשלמדו שם ביחד. אנה היא בת מישפחה יהודית עשירה באיטליה.

ועכשיו פיתאום הם קצת נפרדו. הוא נמצא בכפר קטן ליד לואזן אשר בשווייץ, והיא חזרה הביתה, כלומר לבית היפה שלהם בסביון. ומה הפריד ביניהם, אתם חושבים? אהבת-המולדת שלה. כן. זה קורה פה ושם. מזה שנים גר שמואל בק ברוב ימות השנה בכפר הקטן ליד לואזן, ושם הוא מצייר ועובד ומבלה וחושב ושומע הרבה מאוד מוסיקה

שמואל בק
בית קטן בכפר

גלידת שוקולד וגלידת וניל

כך עברו שנתיים, ועכשיו פיתאום בא לי לדעת מה הולך אצל שתי האחיות, ואיך כל אחת חיה לה. שלחתי שפיון אחד לברר מה קורה, והוא חזר וסיפר שהכל ממש בסדר אצל שני הזוגות. לעיריית וליאון יש בן, ולפני שהוא הספיק לישון לילה שלם, אמא שלו כבר שוב בהריון, כי במישפחת קופלר אוהבים ילדים וגם, אם תסלחו לי על הביטוי, לא קשה להם לגרל אותם.

אצל מישפחת להט, כלומר עופרה ודן, גם כן הכל בסדר, אבל לא כאן, אלא בניו-יורק דווקא. אחרי שנתיים גמרו את לימודי-המישפטים, החליט דן שלפני שיבואו הילדים, כראי להם לנסוע קצת לחו"ל, לראות עולם וגם לעשות תואר שני במישפטים.

נסעו לניו-יורק, נעזרו פה ושם בקשרים של ההורים, ותוך זמן קצר השיגו שניהם עבודה מעניינת.

דן הגיש בקשה להתקבל לעבודה בחברה

שתי בנותיו היפות של מיכאל שטראוס, איש הגלידה והגבינה, עיריית ועופרה. נישאו לפני שנתיים בשתי חתונות יפות. שתיהן נישאו לבחורים צעירים, יפים ומוכשרים, ושתיהן עזבו את נהריה השלווה, שבה גדלו, והתחילו את חייהן בסביונות תל-אביב.

הרבה אנשים ריכלו מאחורי הגב של שתי היפות האלה ואמרו "מעניין אם לא תתפתח קינאה בין שתי האחיות."

סיפור הקינאה עלה ברעתן של הבריות מאחר ועיריית נישאה לליאון קופלר, שהוא בנו הבכור של מיליונר קנדי בעל רשת הרראגסטורים בקנדה ומבעלי סופר-פארם, ומייד אחרי החתונה קנה הזוג הצעיר וילה מפוארת ביותר על צוק בהרצליה-פיתוח, "בעיות-כסף" זה מושג שהזוג עיריית וליאון קופלר ממש לא מכירים.

עופרה, לעומת זאת, נישאה לדן להט. בנו של ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט. אומנם

עיריית וליאון קופלר
- אפשר בלי אבא עשיר

ביניהם. ממש באותו השבוע מצאה גם עופרה עבודה כמישפטנית בחברת הקוסמטיקה אסתי לאודר. עכשיו הם עובדים, דן לומד, ובשעות הפנאי הם רואים טלוויזיה, אוכלים במיסעדות ומתרוצצים בעיר הגדולה, כמו מיליונרים אחרים, או תשכחו מעניין הקינאה בין האחיות. כשאתה צעיר ויפה ומוכשר, אפשר גם בלי אבא עשיר.

עופרה ודן להט

כשאתה מוצלח, יפה ומוכשר -

מסויימת. הוא בא לבחינות ולראיון ביחד עם עוד 6000 איש. אחרי כל הבחינות והראיונות קיבלה החברה 35 איש לעבודה וללימודים. דן להט היה

מישפחה טובה, אבל מיליונרים גדולים הם לא כל-כך, והחיים שניהלו כאן דן ועופרה היו צנועים ביותר.